

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 724/2014-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2015 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka prerokoval prijatú sťažnosť P. D., zastúpeného advokátkou JUDr. Dankou Varhaníkovou, Súľov 47, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 34/2010 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo P. D. podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Senica vo veci vedenej pod sp. zn. 5 C 34/2010 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Senica p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 34/2010 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. P. D. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Senica p o v i n n ý zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Senica je povinný uhradiť P. D. trovy právneho zastúpenia spolu v sume 284,08 € (slovom dvestoosemdesiatštyri eur a osem centov) na účet jeho advokátky JUDr. Dany Varhaníkovej, Súľov 47, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 724/2014-16 z 3. decembra 2014 prijal na ďalšie konanie sťažnosť P. D. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Dankou Varhaníkovou, Súľov 47, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 34/2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 18. marca 2010 na okresnom súde žalobu o zaplatenie náhrady škody v sume 4 665 € (predstavujúci ušlý zisk s príslušenstvom). Žalovanou v predmetnej veci je S. R., ktorá 22. marca 2000 spôsobila dopravnú nehodu, v dôsledku ktorej sťažovateľovi vznikla škoda.

Trestné konanie proti žalovanej bolo vedené pod sp. zn. NM-1T 217/00 a žalovaná v ňom neustále podávala námietky smerujúce proti znalcom. Všetci štyria znalci zúčastnení v predmetnom konaní vo svojich znaleckých posudkoch konštatovali, že dopravnú nehodu, ku ktorej došlo 22. marca 2000, spôsobila výlučne žalovaná. Trestné konanie následne prebiehalo pred Okresným súdom Trenčín a Krajským súdom v Trenčíne a skončilo rozsudkom, ktorým bola žalovaná odsúdená v roku 2010.

Sťažovateľ si svoj nárok na náhradu škody uplatnil už v trestnom konaní, ktoré trvalo desať rokov, avšak jeho nárok bol zamietnutý. Z tohto dôvodu sťažovateľ následne podal žalobu o náhradu škody v tejto veci.

Keďže sťažovateľ je držiteľom živnostenského oprávnenia a následkom dopravnej nehody bol práceneschopný, počas obdobia jeho práceneschopnosti nemal žiadny príjem. V predmetnom konaní sťažovateľ preukázal výšku ušlého zisku (minimálnu) a požaduje jeho priznanie, avšak v dôsledku postupu okresného súdu v tejto veci je toto konanie poznačené zbytočnými priet'ahmi.

Sťažovateľ poukázal na to, že podľa Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) sa malo uvedené konanie skončiť v lehote 90 dní. V predmetnej veci ale v marci 2014 uplynula lehota štyroch rokov a šiestich mesiacov a od samotného vzniku škody na zdraví (zlomené jablčko v kolene s doživotnými následkami).

S ohľadom na celkovú dobu, ktorá uplynula od vzniku škody na zdraví, t. j. od roku 2000 sťažovateľ nevyužil právne prostriedky na ochranu práva, ktoré mu poskytuje zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pretože ich využitím podľa neho v tejto veci neumožňuje dosiahnuť účinnú ochranu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

Vo vzťahu k svojmu správaniu sťažovateľ poukázal na to, že raz požiadal okresný súd o preloženie termínu nariadeného pojednávania.

Predmetná vec podľa sťažovateľa zo skutkového ani z právneho hľadiska nie je zložitá. Nariadenie pojednávania na okresnom súde s ohľadom na dlhé obdobia nečinnosti okresného súdu sťažovateľ často urguje. V dôsledku priet'ahov, ktorými je predmetné konanie poznačené, sťažovateľ znáša nielen majetkovú škodu, ale aj psychickú traumu.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bolo postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 34/2010 porušené, prikáže okresnému súdu, aby v uvedenom konaní konal bez zbytočných prieťahov, prizná mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 4 000 €, ako aj náhradu trov konania.

Na základe výzvy ústavného súdu sa v predmetnej veci vyjadril predseda okresného súdu podaním sp. zn. Spr. 1674/14 z 9. decembra 2014, v ktorom podrobne popísal priebeh konania vo veci sp. zn. 5 C 34/2010:

„Predmetná vec napadla na tunajší súd dňa 18. 3. 2010, súčasne navrhovateľ vzniesol námietku zaujatosti. Vzhľadom k tomu, že v návrhu navrhovateľ všeobecne uviedol, že nemá dôveru k tunajšiemu súdu, lebo odporkyňa býva v obvode sídla súdu, súd ho dňa 14. 4. 2011 vyzval na doplnenie a upresnenie námietky zaujatosti. Zároveň bol vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za vznesenú námietku zaujatosti. Konštatujem, že od nápadu veci na súd a prvý procesný úkon vznikol značný časový odstup a došlo k prieťahom v konaní.

Dňa 28. 4. 2011 právna zástupkyňa navrhovateľa zaslala zdôvodnenie námietky zaujatosti. Po vyjadrení všetkých sudcov k vznesenej námietke zaujatosti bol spis dňa 19. 5. 2011 zaslaný Krajskému súdu v Trnave na rozhodnutie. Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 31. 5. 2011 rozhodol, že zákonná sudkyňa Mgr. S. A. K. nie je vylúčená z prejednávania veci. Spis bol doručený OS Senica dňa 4. 7. 2011, úprava na doručenie tohto uznesenia je dňa 28. 12. 2011. Právna zástupkyňa navrhovateľa doručila doplnenie návrhu dňa 17. 1. 2012, ihneď bol vytyčený termín pojednávania na 30. 1. 2012. Súd uznesením podania navrhovateľa z 15. 3. 2010 a 9. 1. 2012 odmietol. Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ prostredníctvom právnej zástupkyne odvolanie dňa 26. 3. 2012. Odvolanie navrhovateľa bolo zaslané právnej zástupkyňi odporkyne dňa 2. 5. 2012, ktorá podala dňa 14. 6. 2012 vyjadrenie. Spis bol dňa 27. 7. 2012 doručený Krajskému súdu v Trnave na rozhodnutie o odvolaní. Spis bol vrátený tunajšiemu súdu dňa 15. 10. 2012 s uznesením, ktorým odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dňa 16. 11. 2012 bolo vytyčené pojednávanie na 3. 12. 2012, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom zadováženia listinných dôkazov. Dňa 17. 6. 2012 bola vyzvaná A., a. s..., aby oznámili, či vstupujú do konania ako vedľajší účastník, právnej zástupkyňi odporkyne boli zaslané

doklady doložené, navrhovateľom, aby sa k nim vyjadrila. Dňa 27. 6. 2013 bol doručený oznam A. a. s. že vstupujú do konania ako vedľajší účastník. Súd uznesením zo dňa 20. 2. 2014 pripustil vstup poisťovne do konania, zároveň bol vytýčený termín pojednávania na 24. 3. 2014. Pojednávanie, na ktoré sa navrhovateľ ani jeho právna zástupkyňa nedostavili, bolo odročené na neurčito za účelom vypracovania opravného uznesenia týkajúceho sa uznesenie zo dňa 20. 2. 2014 a vyžiadania ďalších listinných dôkazov od Sociálnej poisťovne, a. s. Dňa 20. 8. 2014 bolo vydané opravné uznesenie tým, že súd pripúšťa vstup S., so sídlom..., zastúpenej zo zákona A. a.s. do konania ako vedľajšieho účastníka na strane odporkyne. Zároveň bol vytýčený termín pojednávania na 24. 9. 2014. Dňa 2. 9. 2014 požiadala právna zástupkyňa navrhovateľa preloženie termínu pojednávania na neskorší termín. Dňa 11. 9. 2014 predložil navrhovateľ doklady. Keďže sa navrhovateľ ani právny zástupca nedostavili, pojednávanie bolo odročené na 3. 11. 2014. Po vylúčení účastníkov bolo pojednávanie odročené na neurčito. Navrhovateľ napriek výzvam súdu doteraz jednoznačne nešpecifikoval uplatnenú náhradu škody, a až na ostatnom pojednávaní požiadal súd, aby doplnil dokazovanie nariadením znaleckého dokazovania znalcom z odboru pracovných a mzdových predpisov za účelom výpočtu výšky ušlého zisku navrhovateľa. Vo veci bude ustanovený znalec.“

Sťažovateľ na vyjadrenie okresného súdu z 9. decembra 2014 reagoval podaním doručeným ústavnému súdu z 12. januára 2015, v ktorom uviedol:

„Okresný súd v Senici, nepodal objektívne údaje v predmetnej veci a preto v krátkosti oznamujem nasledovné: Zo spisu tohto súdu vyplýva, že konal vo veci náhrady škody, približne 1 x ročne. Dosiaľ súd navrhovateľa nepresvedčil o objektívnom postupe, lebo odporkyňa sa nedostavila na pojednávanie ani 1 x. Nie je navrhovateľovi známe, či vôbec bola predvolávaná, alebo len jej právny zástupca. Na pojednávaní v poradí zatiaľ poslednom, nový zástupca odporkyne oznámil, že odporkyňa ospravedlňuje svoju neúčast', lebo končí pracovný pomer a pripravuje písomnosti k odovzdaniu. Pritom je navrhovateľovi známe, že odporkyňa nie je v pracovnom pomere, ale je konateľka spoločnosti s. r. o. Okresný súd v Senici nepodal objektívnu správu, ani o neúčasti navrhovateľa na pojednávaní dňa 23. 04. 2014.“

Krátko pred pojednávaním, totiž navrhovateľ obdržal na vedomie od A. a. s. žiadosť adresovanú Okr. súdu v Senici, o preloženie termínu pojednávania na iný deň, lebo má záujem zúčastniť sa pojednávania aj na Okresnom súde v Senici, ale už skôr obdržali pozvánku na iné pojednanie. Navrhovateľ predpokladal, že Okr. súd v Senici vyhovie žiadosti A. a preto necestoval v ten deň na pojednanie. Telefonicky sa mu nepodarilo oznámiť súdu túto skutočnosť, ale písomne obratom. V prílohe pripájam list adresovaný Okresnému súdu v Senici zo dňa 01. mája 2014.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vo veci sťažnosti sťažovateľa upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne podaných stanovísk účastníkov a obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť vecí, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Predmetom posudzovaného konania je žaloba o plnenie z titulu náhrady škody spôsobenej pri dopravnej nehode. Z obsahu súdneho spisu, z vyjadrení sťažovateľa, okresného súdu a z nimi predložených na vec sa vzťahujúcich listín ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o tom, že by celková dĺžka tohto konania bola výrazne ovplyvnená právnou alebo skutkovou zložitou tejto veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria – správania sťažovateľa v predmetnom konaní, ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ v tomto konaní predložil okresnému súdu neperfektné podania (návrh na začatie konania, námietka zaujatosti), ktorých nedostatky odstránil až následne po doručení výzvy zo strany okresného súdu, a taktiež na skutočnosť, že v súvislosti s jeho správaním by mu bolo možné vyčítať, že sa nezúčastnil bez ospravedlnenia pojednávania konaného 24. marca 2014. V tejto súvislosti ale ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ pri odstraňovaní nedostatkov svojich podaní poskytol okresnému súdu dostatočnú súčinnosť a taktiež svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil dodatočne logickým odôvodnením, a preto možno konštatovať, že v dôsledku jeho správania k predĺženiu predmetného konania nedošlo.

3. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v posudzovanom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu na rozhodovaní v predmetnej veci. Pri skúmaní uvedeného postupu okresného súdu ústavný súd vychádzal jednak z priebehu predmetného konania popísaného vo vyjadrení okresného súdu z 9. decembra 2014, ale aj zo spisového materiálu v predmetnej veci.

Ústavný súd zistil, že predmetné konanie bolo poznačené viacerými dlhými obdobiami nečinnosti okresného súdu. Prvé z období nečinnosti okresného súdu trvajúce viac ako jeden rok od podania návrhu na začatie konania 18. marca 2010 až do 14. apríla 2011, keď okresný súd vyzval sťažovateľa na upresnenie dôvodov námietky zaujatosti podanej spoločne s návrhom na začatie konania. V desaťmesačnom období od 4. júla 2011, keď bolo okresnému súdu doručené uznesenie krajského súdu z 31. mája 2012, ktorým rozhodol o nevyhlúčení sudkyne z predmetného konania, až do 28. decembra 2014, keď bola

sťažovateľovi zaslaná okresným súdom výzva na doplnenie konania, okresný súd v predmetnej veci opäť nevykonal žiadny procesný úkon. Okresný súd v predmetnej veci nevykonával žiadne procesné úkony aj vo viac ako šesťmesačnom období trvajúcom od 3. decembra 2012 (v tento deň okresný súd uskutočnil pojednávanie v predmetnej veci) až do 17. júna 2013 (úprava súdnej kancelárie zrealizovať doručenie výziev účastníkom konania) a následne nekonal ani vo viac ako sedemmesačnom období po doručení výziev od jednotlivých účastníkov konania v júni 2013 až do 20. februára 2014, keď uznesením rozhodol o pristúpení vedľajšieho účastníka do konania a následne nechal úpravou súdnej kancelárie zrealizovať úkony súvisiace s nariadením pojednávania. Nečinnosť okresného súdu v uvedených obdobiach v predmetnom konaní bez toho, aby jeho postupu bránila zákonná prekážka, je preto potrebné považovať za zbytočné priesťahy v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd konštatuje, že konanie, ktoré je predmetom posúdenia, trvá už viac ako päť rokov. Z uvedenej doby podstatnú časť (dva roky a osem mesiacov) tvoria obdobia, v ktorých dochádzalo k zbytočným priesťahom v konaní v dôsledku nečinnosti okresného súdu.

Okrem uvedeného obdobia nečinnosti ústavný súd zistil, že predmetné konanie bolo poznačené aj neefektívnou činnosťou okresného súdu. O tejto skutočnosti svedčí fakt, že krajský súd uznesením sp. zn. 9 Co 243/2012 z 27. septembra 2012 (doručeným okresnému súdu 15. októbra 2012) zrušil uznesenie okresného súdu z 30. januára 2012, ktoré krajský súd vyhodnotil ako nepreskúmateľné a zároveň odnímajúce sťažovateľovi možnosť konať pred súdom.

Uvedené skutočnosti nesvedčia o tom, že by najvyšší súd organizoval svoj procesný postup v posudzovanom konaní tak, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty sťažovateľa týkajúci sa práv, ktoré boli predmetom konania, tak ako mu to ukladá ustanovenie § 100 ods. 1 OSP, ktoré predstavuje premietnutie ústavnej garancie práva účastníkov občianskeho súdneho konania na prerokovanie ich vecí bez zbytočných priesťahov v zákonnej rovine.

S poukazom na uvedené nemožno dobu predmetného konania vedeného okresným súdom považovať vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy za ústavne akceptovateľnú. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené základné právo sťažovateľa bolo postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 34/2010 porušené.

III.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom, prikázal tomuto súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 4 000 € od okresného súdu z dôvodov uvedených v jeho sťažnosti.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku preskúvaného konania a berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým postup okresného súdu v predmetnej veci a predmet uvedeného konania, t. j. čo je pre účastníka konania v stávke – „at stake“, právnu a skutkovú zložitost' predmetnej veci, správanie sťažovateľa, ktorým nijako neprispel k predĺženiu konania, považoval ústavný súd priznanie sumy 2 000 € sťažovateľovi za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátkou, ktorá si uplatnila nárok na ich úhradu v celkovej sume 494,80 €.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2014 je 134 € a hodnota režijného paušálu je 8,04 €.

S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľovi nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2014 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti ústavnému súdu) v celkovej sume 284,08 € vrátane režijného paušálu.

Odmena advokátovi za poskytnuté právne služby v konaní pred ústavným súdom bola ústavným súdom priznaná v celkovej sume 284,08 € a vo zvyšku ním uplatnenej sumy nároku sťažovateľa nebolo vyhovené.

Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2015